

Minnen från tre decennier

Minnesanteckningar av Stig Jonsson

40-Talet.

Då var idrotten ännu någonting man gjorde för sitt intresses skull och inte för pengar. Inom VSK så var fotbollen den som hade de flesta utövarna. Det var mycket amatörmässigt då träningarna mest bestod i att spela på två mål. Det hände också att någon blev påpekad av pokergänget som satt i skogsbrynet och spelade, då lämnade den tilltalande helt sonika träningen. Det finns en visa idag som heter långa bollar på Bengt. I Vuollerim så hette det långa bollar på Birger. Birger Lundström som han hette spelade center och var mycket målfarlig. När man åkte till bortamatcherna fanns det ingen buss utan man riggade upp en presenning på ett lastbilflak och så satt man där i 6-7 mil.

Ungdomsverksamheten fanns inte organiserad utan det fixade vi själva. Det var ju inte heller tal om bil skjuts utan vi cyklade till matcherna, bl.a. till Jokkmokk på dålig grusväg.

Under 40-talet lades grunden till slalombacken, dock utan lyse och lift. Skidor på längd var också populärt, där förre polisen Ture Larsson själv tillhörande svensk elit var en eldsjäl.

På 40-talet var vår fest plats Perudden mycket populär och inkomstbringande. Där hade vi två dansbanor, en för gammeldans och en för modern dans. Som kuriosa kan nämnas att man fick lösa dansbiljett för att kunna dansa, den kostade 15 öre styck. Entrén kostade 1.50.

Som festgeneral kretsades det mycket kring Ebbe Emilsson.

50-talet.

Detta årtionde utvecklades idrotten inom VSK. Friidrotten hade två förgrundsfigurer, K.B Jonsson och Ernst Nordlund. Bägge var så nära toppen man komma i Sverige. Ernst som förövrigt jobbade i Vålodalen fick smeknamnet Vålodalsträngen.

Skidåkningen med sin eldsjäl Rolf Smeds utvecklades. Vi anordnade många elljuslopp med hela världseliten, bl.a. med Sixten Jernberg i spetsen. Våra bästa var Sivert Öhlund och Karl-Erik Hjärtström.

Vattenfall kom till byn och med det så ökade de ekonomiska resurserna. Byggnadschef Vanhainen började alltid måndagsgenomgången med: ”Har vi några VSK ärenden”.

Nu kom lyse och lift till slalombacken. Idrottsplatsen fick en ansiktslyftning och under tidigt 50-tal så tog vi upp ishockeyn på programmet. Vår första ishockeybana byggdes bakom Anna Sundbergs café. Det var lång väg vi hade för att spola isen. Vattnet tog vi från Vuollerim tjärn, så det gick åt en 400 m bladslang.

Någon kunskap om ishockeyn hade vi inte, så förbundet skickade upp två gubbar som under en hel helg gick igenom regler och en del träningstips. Första året fick vi mycket stryk, men bättre tider skulle komma och så småningom så blev vi ganska duktiga. I VSK fick bl.a. Lars-Göran Nilsson sina första läroår. Lars-Göran blev så småningom en världsstjärna med tillhåll i Brynäs och närmare 200 landskamper.

Fotbollen utvecklades och tack vare Vattenfalls närvaro så fick vi vår genom tiderna bästa spelare, nämligen Tage Nordlander. Tage som inte var stor till växten var ruskigt snabb och sköt så otroligt hårt att målvakten flyttade sig när han såg Tage ladda. Vi hade också 2 spelare som gjorde en otrolig prestation. Först jobbade de med tungt skogsjobb, sen cyklade de 2.5 mil till träningen och hem igen. Egon och Allan Nordkvist från Suobatsel – starkt gjort.

60-talet.

Fotbollen fortsatte att utvecklas och under mitten av 60-talet nådde vi vår största framgång, spel i Div.fyra. Ishockeyn var också mycket stark och vi var ytterst nära att avancera till Div. 2, trots svåra förhållanden med utebanan.